

ROZNIECONY (4) *part praet pass pf*

Oba o jasne, e pochylone.

sg m N rozniecony (1). ◇ f N roznieconą (1). ◇ I roznieconą (2).

Sł stp s.v. rozniecić, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. rozniecić.

1. Palący się, płonący (o ogniu) (3) :

Wyrażenie: »ogień rozniecony« (1): więc też nań [na Datana] zstąpił ogień rozniecony: Spalił go z towarzyszmi KlonWor 11.

Przen (2) :

Wyrażenie: »pochodnia rozniecona« (2): Aż sprawca wżysłtkich rzeczy nigdy nie zgálzoną Pochodnią was obiálni/ z niebá roznieconą. GosłCast 19; Y do tákiéy rádá więc Wenus zapálczywa Z pochodnią roznieconą/ á rątczo przybywa GosłCast 46.

2. Rozpalony emocjami (1) :

W porównaniu (1): Wezdrgnął iáko morze/ y przyśzedł [Józef]/ rozniecona [żona Putyfara] iáko kiedy iutrzenká náftáie czerwona/ Rozgamiáiąc ciemności/ á z pokorną mową Pyta [...] GosłCast 57.

Cf ROZNIECIĆ SIĘ

RS